

Onsdag den 22. februar

Luften er køligere i parken, og der er mørkt, velgørende mørkt. Man kan knap skelne træernes silhuetter. Han går hen mod kirken, der lyser gulligt i projektørlyset. Er han alene her? Ja, selvfølgelig, på det her sene tidspunkt. Den summende lyd i hans ører aftager, han trækker vejret mere ubesværet. Ikke mere musik, ikke mere brølen. Han kan høre den lette knirken fra sine sko mod brostenene, næsten uvirkeligt, som om det ikke har noget med hans skridt at gøre. For meget, tænker han, simpelthen for meget. Jeg skulle ikke have drukket den sidste øl, jeg skulle have tænkt på i morgen. I morgen, i overmorgen, de mange aftaler.

Dumpe, langtrukne trommeslag drøner nu over til ham fra sydbyen som indledning på karnevallets afslutning. Timen efter midnat, regnskabets time, hvor karnevalsfolket går gennem gaderne, river halmdukkerne ned fra værtshusenes facader, anklager dem for de sjove dages mange synder og brænder dem af. Et ældgammelt ritual som han aldrig har fundet morsomt, men tværtimod uretfærdigt og barbarisk.

Ikke desto mindre bliver han stående og lytter til trommerne og synes, han kan høre ekkoet fra sine skridt. Et ekko som bliver hurtigere, højere, et ekko som nærmer sig, kommer alt for tæt på.

Den næste følelse er smerte. Overvældende. Glidende. Den tvinger ham i knæ, berøver ham alle kræfter. Han falder, tumler omkuld, ude af stand til at gøre noget. Hans hoved slår mod

brostenene, kranium mod sten, det hamrer og drøner. Han vil skrig, værge for sig, men kan ikke.

Luft, han må have luft. Han forsøger raslende at trække vejret. Hans tunge er følelsesløs og smager af blod. Hvad er der sket? Der er noget, der er nogen, vedkommende bøjer sig over ham. Ikke et menneske, ikke et ansigt, kun en spøgelsesagtig skygge, og så hele tiden den vanvittige smerte.

Lad være, jeg vil ikke ... Han kan ikke tale, ikke røre sig, udstøder kun med stort besvær en stønnen.

Tiden går, suser af sted, stivner. Sekunder? Minutter? Han ved det ikke. Han genkender kirken skråt over sig, uklar og oplyst. Han blinker og kommer pludselig i tanke om den ridderborg, han elskede at lege med som barn. En borg med vindebro og voldgrav og to runde tårne, næsten som dem han ligger nedenfor.

Nu aftager smerten, og den, som har påført ham den, tårner sig op over ham. En kæmpemæssig skygge. Der løfter noget op mod himlen. Glimtende. Spidst.

Nej, lad være ... Han kan stadig ikke røre sig. Han ser stadig billederne fra sit barndomshjem, smager igen den kakao, hans mor kom med til dem, når han legede ridderborg med sine venner. Mærker hendes bløde hånd i sit hår.

Han vil gribe hånden, krybe ind i hendes duft, fortabe sig i den, men nu buldrer trommerne igen, de trænger ind i hans bryst og hamrer videre der. Mørkt. Tungt. Det kan ikke passe, tænker han, det sker ikke i virkeligheden. Men smerten holder fast i ham, og trommerne forstummer ikke, og skyggen ser et langt øjeblik ud til at flyve hen langs kirken. Så styrter den i vanvittig fart ned mod ham, og smerten eksploderer.

Gud, tænker han. Mor. Nej. Jeg vil leve.

Et sidste blik over skulderen. Et spring. Det lykkes. Bat samler sin rygsæk op og sætter sig i bevægelse. Først havde hun været lidt nervøs for at besøge Jana alene om natten. Nervøs for,

at nogen skulle opdage hende, når hun klatrede over muren. Nervøs for, at en nattevægter eller strisser på patrulje skulle råbe op. Men hun er blevet cool, føler sig sikker her, ligefrem tryk. Alene med de døde og deres energi, som næsten ikke er til at fornemme om dagen, når de besøgende vader rundt på kirkegården. Vejene mellem gravstederne er uoplyste. De grå grusstier fortaber sig i det sorte mørke. På nogle få gravsteder flakker røde lys. Stenengle våger over hende – sendebud fra en anden verden. Bat smiler. Snart er det forår, og så gør flagermusene igen englenselskab, og desuden er det så heller ikke så koldt.

Der ligger kapellet ved den gennemgående vej. Her skal hun forbi grædepilen og videre til de nyere gravsteder. Hun er blevet fortrolig med vejen i løbet af de sidste to år og kunne sikkert finde den med bind for øjnene. Flaskerne i rygsækken klirrer stille. Hun har købt et par vildt dyre Bacardi Breezer og et par andre ting, fordi en helt speciel dag snart begynder: den 22. februar, Janas atten års fødselsdag. Bat har højt og helligt lovet sin veninde, at hun vil holde en fest for hende, og det løfte har hun tænkt sig at holde.

Men først må hun som sædvanlig rydde op. Krokusserne og vintergækkerne er afblomstret, og de der fimsede saintpaulia har ikke noget at gøre her. Bat smider dem på komposten og henter en vase med frisk vand. Hun har købt 18 vågelys til Jana. Dem arrangerer hun i hjerteform, trykker vasens spyd ned i jorden i midten, tager de mørkerøde roser op af sin rygsæk og sætter dem i vasen. Janas engel troner over hende, og i det rødlige skær fra lysene vågner dens marmoransigtstræk til live. Først havde Bat haft mest lyst til at sprænge den i luften. Dens milde, uskyldsrene ungpigeynde og tyste sørgmodighed var uudholdelig. Det var slet ikke Jana, havde hun haft lyst til at skribe Janas forældre ind i ansigterne, det kan I ikke, for fanden! Men på den anden side er det umuligt at hade englen, det ligner den Jana for meget til. Derfor har hun forliget sig med dens tilstedeværelse.

Bat finder Janas læderkasket i rygsækken og trykker den ned over englens hoved. For to uger siden sprayede hun en tatovering på bagsiden af dens højre vinge, to stjerner og en flagermus, den er der stadig, ingen har bemærket noget endnu. Et nittehalsbånd, nogle kæder og en kappe af sort satin og blodrødt tyl fuldender stengæstens partyoutfit. Hun bliver færdig på præcis slaget tolv. Langt borte, i det fjerne kan hun nu høre trommerne fra karnevals festen.

Bat sætter sig på sin lille skumgummimåtte og åbner to Brezere.

“Så rocker vi huset, Jana, skål for dig!”

Hun tømmer en flaske i hurtige slurke og ryster indholdet af den anden ud over Janas grav. Endnu en flaske, denne gang langsommere. Og en cigaret. Og musik. Normalt har Bat nok i sin mp3-afspiller. Hun ligger tit i timevis med en øreprop i det ene øre og det andet øre mod Janas gravsten og kigger op i himlen. Det er selvfølgelig fjollet, men alligevel trøstende, og hvem ved i virkeligheden, hvad de døde opfanger? Men i nat er hendes mp3-afspiller ikke tilstrækkelig, i nat vil hun danse, for Jana, med Jana, også selv om hun slet ikke har lyst til det ved synet af gravstenen.

Hun lægger stille ud med bandet Love Is Colder Than Death. Det lyder overjordisk og uhyggeligt her på kirkegården, helt anderledes end i et lukket rum. Der er knald på hendes mors bærbare cd-afspiller, den vil hun låne noget tiere. Endnu en Brezere og også en til Jana, den bedste veninde i hele verden. De ville være stukket af sammen, når de langt om længe fyldte 18. Droppe skolen, finde en lejlighed og nogle tilfældige jobs til at betale huslejen med, indtil Jana begyndte at tjene penge som sangerinde og Bat som hendes manager, når de havde fundet et passende band til Jana. De havde svoret på aldrig at svinge hinanden.

Endnu en Brezere. Og nu Sisters of Mercy, *First and Last and Always*. Godt nok gammel, men alligevel en af de totalt

bedste. De havde hørt den sammen igen og igen, mens de filosoferede over, at der måtte findes andet og mere end den vildt useje trummerum med 'pas din skole og tænk på din fremtid', som de voksne lirede af sig døgnet rundt, selv om det var stjerneklart, at verden var ved at gå i spåner. *Black Planet*, synger Mercy-sangeren. *Bury me Deep*, og selv om tårerne nu strømmer ned over Bats ansigt og garanteret tværer sminken ud, som hun har gjort sig så stor umage med, holder hun sit løfte og begynder at danse. Hun hamrer de høje hæle på Doc Martens-støvlerne ned i gruset, snurrer rundt, hopper i vejret, hyler, brøler med på teksten. Hun ryger samtidig, tager små, hurtige slurke af Bacardien og skåler med englen.

De påstod, at Jana var sprunget ud foran toget. De påstod, at det var Bats og de andre fra klubbens skyld, at de havde gjort Jana sindssyg. Dødsdyrkere. De unge var afsporede, vildfarne mennesker, der tilbad døden. Det var totalt håbløst at forklare de voksne noget. Og desuden havde Bat ikke kræfter til det. Jana har begået selvmord. Det var som et slag, der fik alt andet til at forsvinde. Når hun tænker på det, ser hun først og fremmest sin mors dirrende underlæbe. Hendes mor havde sagt noget mere, havde maset sig ind på Bats værelse, trippet rundt, ville tage hende i sin favn, men det havde Bat nærmest ikke opfattet. Jana har begået selvmord. Igen og igen hører hun den ene sætning. Fire grusomme ord, der maser hårdt om Bats hjerte og trykker til som jernkløer, til det føles råt og blodigt.

Først da det umiddelbare chok havde lagt sig, begyndte Bat at forstå, at det var løgn. Jana ville ikke dø. Og selv hvis hun havde villet, ville hun aldrig have forladt Bat uden at tage afsked. Men hvis Jana ikke var hoppet ud foran toget af egen fri vilje, måtte hun være blevet skubbet. Af en som hidtil er sluppet godt fra det, fordi ingen ud over Bat ved, han findes, ikke engang Fabian. Men det vil ændre sig, snart, for efter to års søgen har hun langt om længe fundet et spor.

Long Train synger Sisters of Mercy. *Heyheyhey*. Og Bat

hopper og drejer rundt og skriger og stønner, og hendes tårer blander sig med sved, men hun dumper først ned på måtten, da hun er kommet til sidste nummer på cd'en, *Some Kind of Stranger*, hun holder ud, til hun slet ikke kan mere, ligesom Jana plejede.

Englen kigger ned på Bat, kappen flagrer i vinden, som om den danser. Bat åbner den sidste Breezer, giver Jana en slurk og drikker så selv. Lars hedder den mand, ingen ved noget om. Jana viste Bat ham engang på lang afstand. Han er musiker, producer, sagde hun drømmende og havde fået Bat til at sværge på, at hun ikke ville fortælle nogen om ham. Og så var Jana pludselig død, og Bat kunne ikke finde ham Lars nogen steder, uanset hvor meget hun ledte. Hun havde endda spurgt sig for i musikstudierne, men ingen syntes at kende en Lars, og hun var næsten begyndt at tro, at han slet ikke fandtes. Og så stod han pludselig ved baren i Lunaclub og drak en øl for et par dage siden. Der var proppet og tilrøget, og Bat var allerede godt pløret, så det varede en krig, før hun nåede op til baren, og da var Lars forsvundet. Men hun havde set ham, helt sikkert, og nu har hun i hvert fald ikke tænkt sig at give op. Hun skal nok finde ham igen, i Lunaclub eller et andet sted, snart, meget snart. Hun finder ham og sørger for, at Jana langt om længe bliver ydet retfærdighed. Bat hæver flasken og kigger englen ind i dens stenøjne.

“Jeg finder ham. Jeg finder ham helt sikkert,” sværger hun. “Stol på mig.”

De roterende blå blink fra udrykningskøretøjerne svirper hen over kirkefacaden, og til højre lyser teknikernes projektør blændende. Kriminalteknikerne myldrer rundt som flittige myrer bag politiafspærringen i en tavs koreografi, der opføres i et rykivist skyggespil på kirkens facade. På den anden side af projektøren ligger kirkegården hen i mørke og er desuden skærmet for blikke fra vejen af den mere end mandshøje mur. Et fredfyldt

sted trods beliggenheden midt i storbyen. Som skabt til mord.

“Vi har et vidne!” Den nyudnævnte vicekommissær Ralf Meuser skynder sig hen mod Manni.

“Hvem?” Manni ser sig omkring.

“En mand. I ambulancen.”

“Er han såret?”

“Vist ikke livsfarligt.”

“Har han set noget?”

“Tjah ...”

De kommer hen til redderne og vifter med deres id-kort. Vidnet, Erwin Bloch, er en rød næset pensionist med snapsånde og matroshue. På højre kind er malet et anker.

“Jeg er vicekommissær Korzilius.” Manni bøjer sig ned til ham. “De har set noget?”

Bloch glør på ham og har tydeligvis svært ved at forstå spørgsmålet.

“Han stod der lige pludselig,” snøvler han.

“Hvem?”

“Ridderen.”

“Ridderen?”

“Han havde et sværd!”

“En ridder med et sværd. Okay. Hvad skete der så?”

“Det ved jeg ikke.” Bloch stønner. “Jeg faldt. Det blev sort. Jeg har ondt i benet.”

“Få fat i detaljerne,” siger Manni til Meuser og iler hen mod kirken, mens han ignorerer kollegaens protester.

“En præst!” Kriminaltekniker Karin Munzinger bremses ham og forsyner ham med handsker og skoovertræk. Manni trækker dem på, gummiet spændes over hans knoer. Matros, ridder og nu også en præst. Han er sikkert også bare klædt ud til karnevallet. Manni følger efter teknikeren hen til kirke-ns sideportal og ser ud ad øjenkrogen, hvordan hans skygge springer hen over sandstensfacaden. Sankt Pantaleon er en af Kölns mange romanske kirker og bliver utvivlsomt også

berømmet for et eller andet af dem, der interesserer sig for den slags. Ikoner, skatte eller skøre knogler i forgyldte skrin. Manni kaster et hurtigt blik op mod kirketårnene. For et par år siden blev en ung kvinde voldtaget så brutalt i den tilstødende offentlige park, at hun var tæt på at dø af det. De har aldrig fanget gerningsmanden.

Skyggekamp – kata. Han kommer pludselig til at tænke på den disciplin i karate, hvor man kæmper mod en imaginær modstander. Hvis der ikke sker et mirakel, bliver det nok en gang til for lidt med træningen i den nærmeste fremtid. Han dykker under afspærringstapen og koncentrerer sig om scenen foran sig. En projektør indfanger den døde mand i sit glitrende lys. Han er iført sort katolsk præstekjole og ligger på brostenene lige foran trappen til sideportalen. Han er omkring de halvtreds, gråhåret og velsoigneret. Hans opspilede øjne stirrer stift op mod himlen. Hans arme er strakt ud til siderne, som om han var ved at løfte dem til en sidste velsignelse eller ville omfavne den, som sendte ham hinsides.

Manni sætter sig på hug. Den dræbte har blødt, voldsomt, præstekjolen er gennemblødt, og brostenene er mørke af blod. Kilden ser ud til at være et sår i brystregionen, men han kan ikke få øje på noget gerningsvåben.

“Shit,” siger Manni, for den, som er ansvarlig for mordet, har efterladt et budskab til dem på trappen. Med rød, glinsende skrift. Manni bøjer sig helt ned og snuser. Farve, ikke blod. Det gør det kun en ubetydelighed bedre.

“MORDER,” staver Karin Munzinger bag ham. “Det kan da ikke ... tror du virkelig, det er møntet på ham der?”

Manni trækker på skuldrene og rejser sig.

“Det ligner i hvert fald ikke et tilfældigt sammenstød.”

“Måske en sindssyg, som har set sig gal på den katolske kirke.” Ralf Meuser står pludselig ved siden af Manni og virker endnu blegere og tyndere end normalt i det grelle skær fra projektøren.

“Ro på, Ralf, vi ved jo ikke engang, om vores offer er en ægte præst.”

Meuser mærker på kjolestoffet. “Det føles ikke som et karnevalskostume. Og jeg synes også, baretten ser ægte ud.”

“Hvad for en?”

“Hans hovedbeklædning.” Meuser peger på en sort stoftingest på den modsatte ende af trappetrinet, som vagt minder Manni om den tehætte, hans bedstemor havde engang.

“Tøj kan man købe sig til.”

“Så vidt jeg ved, skal man kunne legitimere sig som præst for at købe præsteklæder.”

Legitimere sig – et godt stikord. Manni begynder at undersøge afdødes lommer. Sedler, mønter, rosenkrans og nøgle. Ingen papirer. Det ville også have været for nemt. Han tager nøglen og prøver den i sideportalen. Den passer – selvfølgelig – ikke.

Lysætningen på kirkegården ændrer sig langsomt, da ambulancen vender og med roterende udrykningslys triller ud mod vejen. Retsmedicineren Ekaterina Petrova kommer glidende hen mod dem som et genfærd i det flakkende lys. Hun ser endnu mindre ud, end hun plejer, fordi hun for en gangs skyld ikke har høje hæle på. Hendes sølvfarvede øjenskygge glimter som is, mens hendes kulsorte øjne skanner gerningsstedet og suger sig fast til liget. De levende må nøjes med et afmålt nik. Ambulancen drejer ud på vejen og sætter hornet i gang.

“Ved du, hvor den kører hen, Ralf?” spørger Manni.

Meuser nikker.

“Kunne Bloch beskrive ham ridderen nærmere?”

“Han var grå, sagde han. Som en skygge.”

Amatør, tænker Manni vredt og ønsker et kort øjeblik, at Judith Krieger var her, fordi hun i det mindste kan foretage en ordentlig afhøring. Men kollegaen er efter sin sidste, næsten dødbringende eskapade *out of order* indtil videre, og hendes position på politigården er temmelig usikker.

“Vidnet er i chok. Han har brækket benet, og vi har hans data ...” plaprer Meuser, ivrig efter at redde sit omdømme.

Petrova slår kors for sig og knæler ved siden af den myrdede. Hun lader næsten ømt hænderne glide over liget.

“Han er stukket ihjel,” siger hun kort efter. “Med stor voldsomhed og en lang klinge.”

“Gerningsvåbnet er et sværd!” Meuser lyder direkte begejstret. “Så har vidnet måske alligevel ret, og vi skal lede efter en ridder ...”

“Hvor længe har han været død?” spørger Manni, selv om han ikke nærer større håb om at få et tilfredsstillende svar på det evigt tilbagevendende spørgsmål. Men nu og da sker der et mirakel, selv om det selvfølgelig slet ikke er noget, man kan regne med.

“Cirka fire timer,” svarer retsmedicineren efter at have kastet et blik på termometret.

“Regnskabets time,” siger Meuser stille.

“Hvad mener du?”

“Midnat, overgangen til askeonsdag. Man anklager halmdukkerne og brænder dem af, lader dem bøde for alle synderne.”

“Ham her blev ikke brændt,” indvender Manni og tillader sig en lyntanke til Sonja, der i dette øjeblik morer sig et eller andet sted uden ham i en flimrende, blågrøn, diminutiv sag, sandsynligvis til glæde for alle de fyre, som er ude efter en hurtig omgang.

“Han blev ikke brændt, men dog myrdet nøjagtig på det tidspunkt, hvor karnevallet sluttede. Og hans stilling: Som Jesus på korset ...”

Ekaterina Petrova løfter ligets hoved og studerer et åbent sår i baghovedet.

“Han blev slået ned,” konkluderer Manni.

“Eller også stammer såret fra faldet. Men det er i hvert fald helt nyt.” Russeren lader forsigtigt hovedet glide tilbage på

brostenene. Så undersøger hun ligets hænder og mærker på præstekjolens ærmegab. “Ingen afværgelæsioner, så vidt jeg umiddelbart kan bedømme.”

“Morderen har været hurtig.” Manni forsøger at forestille sig situationen. “Han overrasker sit offer, støder sværdet eller kniven i brystet på ham ...”

“Præsten lå på ryggen, da han blev stukket,” indvender Ekaterina Petrova. “Det formoder jeg ud fra den måde, blodet er løbet ud på.”

“Han falder altså og besvimer.”

Retsmedicineren vugger med hovedet. “Ikke ubetinget.”

“Han må være besvimet. Det er en reflekshandling af forsvare sig. Selv ikke en præst ligger ubevægelig og lader sig slå ihjel.”

“Han har åbne øjne,” siger Ralf Meuser stille. “Som om han kigger på sin morder.”

“Hvorfor værgede han så ikke for sig?”

“Måske blev han chokeret. Måske kendte han sin morder.”

MORDER. Manni stirrer igen på budskabet. Det giver bøvl, tænker han. Pres, hysteri, komplikationer – og da især, hvis manden virkelig er katolsk præst. Han tjekker sit armbåndsurs; klokken er knap fem, selv om dagslyset stadig er langt væk.

Der opstår uro ved politiafspærringen, en eller anden råber. Manni snurrer rundt, og det varer et øjeblik, før det går op for ham, at det, han ser, ikke er et synsbedrag. En procession af nonner i sorte gevandter og hvide hovedbeklædninger står på rad og række og kigger over mod gerningsstedet. I værdig tavshed, som om de er kommet for at kondolere.

Den sidste morgenmad med for tynd kaffe og for lyst brød. Den sidste tur tilbage til stuen ad den glasklædte gang og to etager op med elevatoren. Det er først ved at lysne udenfor. På Rhinen sejler et skib, på vejen ved siden af kører biler. Set fra hospitalet er de ikke andet end lysprikker foran konturerne af Siebenge-

birge, signaler fra mennesker med samme mål: Arbejdspladsen, børneinstitutionen, storcentret – hverdagssteder der hører dagligdagen til. Judith går hen til vasken, børster tænder, stikker kulturbunken ned i den rejsetaske, hun pakkede allerede aftenen før. Værelset virker nu tomt igen, upersonligt, klar til den næste patient. Hun tager den t-shirt op af tasken, som Manni overrakte hende på kollegernes vegne. Allerede for et par uger siden, mens hun stadig var omtåget af medicin. Dengang de stadig kom med blomster og forsikrede hende om, at hun handlede rigtigt, at hun ikke havde anden mulighed, at ingen kunne bebrejde hende noget.

Men så snart lægerne havde fået hende flikket nogenlunde sammen, begyndte spørgsmålene. Hvorfor gik du alene ind i huset, kriminalkommissær Krieger? Hvorfor tilkaldte du ikke forstærkning? Hvorfor adlød du ikke din foresattes anvisninger? Spørgsmål, spørgsmål, spørgsmål, de samme spørgsmål gentaget af politiets interne efterforskere. De var ikke tilfredse med Judiths svar, som de – endnu mens hun talte – omgjorde til fejlvurderinger og fejlbeslutninger. Nu ligger sagsakterne hos statsadvokaten, måske bliver der rejst tiltale mod hende for manddrab, måske bliver der retssag og dom. Staten mod kriminalkommissær Judith Krieger. Måske får hun en disciplinærstraf oven i hatten, fordi hun ikke adlød sin foresattes forbud mod at anholde en morder.

Hun var allerede kommet hjem og havde stadig venstre arm i gips, da de kom med deres spørgsmål. Og så tog smerterne i håndleddet til igen, blev uudholdelige og sendte hende tilbage til hospitalet. Undersøgelser og flere undersøgelser, før diagnosen sluttelig lød på morbus sudeck. En akut betændelse i det kvæstede led der krævede endnu et hospitalsophold. Lægerne tilbød endda at beholde hende en uge mere, men gipsen er taget af, betændelsen aftaget, smerterne blevet udholdelige, og hun vil hjem.

Judith trækker Mannis t-shirt over hovedet. Det går igen,

så nogenlunde i hvert fald, hun er igen i stand til at klare sig selv. Hun trækker kraven på blusen, hun har på under t-shirten, op gennem v-udskæringen og betragter resultatet i spejlet over håndvasken. T-shirten er sort, og hen over brystet står med store, knaldrøde bogstaver STAYING ALIVE, mens silhuetten af John Travolta nedenunder strækker armen i vejret. Judith bøjer sig ind mod spejlet. Hun har tabt sig, og det er jo ikke ligefrem tragisk. Hun opdager nye, små rynker ved mundvigene og under øjnene, men de kan nu også have været der i forvejen. Hun ser faktisk helt normal ud. Ikke, som om hun har været døden nær. Ikke, som om hun har dræbt et menneske for at redde sit eget liv.

“Du har altså stadig tænkt dig at forlade os?” Den vagthavende læge kommer ind på stuen og smiler, da hun ser teksten på Judiths bryst.

“Det bliver godt at komme hjem.” Judith læner sig mod vasken. “Jeg skal nok være dygtig og gøre mine øvelser.”

“Husk ikke at overanstreng dig. Og sørg for at få noget hjælp.”

“Jeg har allerede aftalt tid hos en fysioterapeut.”

“Det drejer sig ikke kun om din hånd.”

“Nej. Det ved jeg.” Judith gengælder lægens blik, viger ikke. Det drejer sig om at acceptere det, der er sket, og ikke længere dulme mareridtene med piller. Det drejer sig om at komme videre med sit liv, komme på fode igen. En politimand, som har slået ihjel, mister sin uskyld, havde politiets sjælesørger, Hartmut Warnholz, sagt til hende, da han en dag uanmeldt dukkede op ved hendes sygeseng. Han så ikke så usympatisk og slet ikke så skinhellig ud, som hun havde regnet med af en katolsk præst. Hun talte med ham et stykke tid, tog imod hans visitkort, men lod alligevel være med at ringe til ham. Jeg har ikke gjort noget forkert, havde hun sagt til ham. Gerningsmanden gav mig ikke en chance. Jeg har altid været klar over, at det i yderste konsekvens hørte med til mit arbejde at slå ihjel.

Taxituren til Köln tager kun tyve minutter. Morgenen er hvid med højtliggende tågeslør. På markerne langs motorvejen pikker krager sædekorn. Det er askeonsdag, kommer Judith i tanke om, og pludselig begynder hun at glæde sig. Til Köln, til at være alene og enerådigt efter de mange uger, hvor hun var afhængig af andres hjælp og underlagt andres rytme. Askeonsdag – slutningen på karnevalstiden og vinteren. Snart er det marts, forår, dagene er allerede blevet længere. Jeg lever, tænker Judith. Jeg vil leve. Leve mit liv. I sidste ende var det vel derfor, jeg slog ihjel – eller hvad?

Taxichaufføren vil følge hende ind, da de standser uden for Judiths ejendom, og tilbyder at bære hendes taske ind, men hun giver ham drikkepenge og siger farvel. Hun stryger med hånden over relieffet på hoveddøren, inden hun låser op, og skubber rejsetasken ind i opgangen med foden. Reklamerne stritter ud ad hendes brevkasse, og der lugter af politur og mursten og en anelse af madlavning i opgangen. Velkendte lugte. Judith åbner sin brevkasse. Det lykkes hende ikke at holde klappen oppe med venstre hånd, og reklamerne vælter ud. Hun samler dem op, propper dem i tasken og låser brevkassen igen. Alt er besværligere, når man kun har én brugbar hånd. På hospitalet lagde hun ikke særlig meget mærke til det, fordi hun ikke skulle foretage sig stort andet end at koncentrere sig om helingsprocessen.

Rejsetasken bliver tungere for hvert skridt. Judith synes, trappetrinene er blevet højere, og trappen stejlere. Sørg for at gå nogle ture, havde pastor Warnholz rådet hende til. Bevæg dig. Du har været udsat for et traume. Motion virker afstressende. Judith begynder at svede. Hun er ikke i stand til at bruge gelænderet på højre side af trappen, fordi hun bærer tasken i den hånd. Pludselig får hun følelsen af at vakle, miste balancen, og hendes knæ begynder at ryste. Hun lader tasken dumpe ned på gulvet på første sal og støtter sig til gelænderet. Hun mangler tre etager endnu. Måske skulle hun alligevel have taget imod

tilbuddet om at forlænge opholdet på hospitalet. Være blevet i det salige tomrum lidt endnu og tage sine piller, når minderne begyndte at plage hende. Men det ville være forkert, fejlt, uholdbart i længden. Hun vil ikke lade mindet om huset stå på den måde, vil ikke lade det gro fast. Hun vil lægge afstand til det, vil efterforske igen, vil genoptage sit liv. Jeg skal nok klare det, opmuntrer Judith tavst sig selv. Jeg skal nok klare det.

Hendes lejlighed lugter af kold røg, der udløser den gamle trang til en smøg. På køkkenbordet står en stor buket røde og violette tulipaner, og ved siden af hober hendes post sig op. Den kære Cora. Hun må have været her i aftes før sin tjenesterejse til Amsterdam. Judith smiler og åbner køkkenvinduet. I begyndelsen var hun alt for afkræftet til bare at tænke på at ryge. Men efter sin første udskrivning fra hospitalet begyndte hun igen. Og holdt op igen, da hun atter blev indlagt på hospitalet. Hun havde håbet, det dermed var et overstået kapitel, eller at hun i det mindste ville have lettere ved ikke at falde i igen. En idiotisk tanke, en illusion. Hun fylder et glas med vand fra hanen og skubber tankerne om tobakspungen i køkkenbordskuffen fra sig. Sætter sig og bladrer sin post igennem. Regninger. Formularer og meddelelser fra hendes sygeforsikring. Et brev fra politigården. Hun flår konvolutten op og skimmer det hurtigt. Flere spørgsmål. Spørgsmål som hun allerede nu ved, hun ikke kan besvare tilfredsstillende.

Judith smider brevet i bunken med breve fra sygeforsikringen. Bladrer reklamerne igennem og finder en konvolut i en kraftig og fin kvalitet, der har puttet sig mellem dem, med hendes navn og adresse skrevet med blæk med en stiv, gammeldags håndskrift. 'Advokat Volker Ludes'. Afsenderen er ikke stemplet, men præget ind i konvoluttens bagside. Måske en opblæst fyr, der vil anbefale sig som forsvarsadvokat og har fået hendes adresse fra en velmenende kollega i drabsafdelingen.

Judith skubber konvolutten fra sig. Det var hendes instinkt, der havde fået hende til at trænge ind i huset. Instinkt, mavefor-

nemmelse, en anelse – men hvordan forklarer man det? Jeg kan ikke forklare det, tænker hun. Og det har jeg heller ikke lyst til.

Undertiden er man heldig med vidner. Undertiden opnår man resultater ved ren og skær vedholdenhed. Nu og da viser der sig en forsinket overraskelse, som ændrer alt. Erwin Bloch, deres hidtil eneste vidne i sagen om den myrdede præst, er dog heller ikke i nøgtern tilstand til større hjælp. Meget modstræbende fjerner han blikket fra tv-apparatet over sin hospitals-seng og kigger på Manni. Kun hans stædige boren bringer et par kendsgerninger for dagen. Magre kendsgerninger: Bloch ville ind på kirkegården for at tisse. Pludselig dukker en ridder med sværd ud af intet op foran ham og skubber ham omkuld. Bloch havde smerter, kunne ikke bevæge sig. Han var meget bange og besvimele. Han kom til bevidsthed igen på et tidspunkt, ringede til sit stamværtshus og fik dem til at sende en ambulance. Redderne opdagede den døde præst og gav politiet besked.

Og det var så det. Han havde intet set til mordet. Ridderen kan han ikke beskrive. Manni føler sig som en tumpet nybegynder, da han kører tilbage til politigården. Han henter et krus kaffe og drikker det stående, mens han står og stirrer ud af vinduet i det kontor, han er nødt til at dele med Holger Kühn. Udenfor leger et par tykvommede duer tagfat; de ser nærmest omtågede ud. Der er selvfølgelig en chance for, at den ildevars-lende ridder rent faktisk er deres morder, for på laboratoriet har de sikret sig et par bloddråber på Blochs jakke. A positiv, den dødes blodtype. Om det så også er fra ham, finder de først ud af efter en dna-prøve.

Manni tænder sin computer. Den tid, han har herset med Bloch, har kollega Kühn udnyttet til at udvide sit galleri med vådøjede, stumpnæsede hunde på væggen bag sit skrivebord med endnu et pragteksemplar. En særlig hæsliq køter, der ikke desto mindre er dekoreret med guldsløjfe fra en hundeudstil-

ling, glør glubsk på Manni. Kühn er også selv for nylig begyndt at opføre sig, som om han er blevet præmieret. Og desværre har Millstätt betroet ham ansvaret for præstedrabsagen. Lige netop Kühn, Judiths ærkefjende, som i stedet for at efterforske hellere vil mænge sig på chefgangen, fordi det, han går højest op i – ud over at tiltuske sig mest mulig fritid til opdræt af boxere – er at fremlægge resultater, som andre kan få lov til at pukle for at fremskaffe.

Men en fraværende chef giver også et udstrakt personligt råderum. Manni koncentrerer sig igen om den lange liste med et fåtal af kendsgerninger og et hav af ubesvarede spørgsmål og uløste opgaver. Hvem er den myrdede, som ingen fra Sankt Pantaleon-menigheden vil kendes ved? Er han virkelig præst? Nonnerne og sognepræsten, som de langt om længe fik hevet ud af sengen, kender ham i hvert fald ikke. Hvad skulle han så ved kirken i midnatstimen?

Måske i dialog med sin herre. Bede. Øjnene på den nonne, som vel var, hvad der svarede til chef for karmeliterne, havde nøjagtig samme blå nuance som Mannis, og det irriterede ham grænseløst.

Hvad vil De her?

Hun overhørte hans ubehøvelighed og smilede fint. Vi er karmelitere fra naboklostret Maria vom Frieden. Vi kommer for at holde andagt.

Nu, midt om natten?

Klokken er allerede snart fem, hvor fastetiden begynder. Tid til selvransagelse og bodsøvelse.

Selvransagelse, bøn og bod. Sidde stille, være taknemlig, holde mund, mens en præst på prædikestolen udlægger, hvad Gud efter hans mening anser for rigtigt. Manni har ikke været i kirke, siden han var 18. Kun sidste jul lod han sig for sin mors skyld overtale, fordi det var første jul uden faren. Manni bøjer en papirclips til et minisværd. Smider det i papirkurven. Hvis der ikke er nogen i Sankt Pantaleon-menigheden, som kender

den døde, er det meget sandsynligt, at han ikke er præst. Eller hvad? Hvorfor tænker han hele tiden, at der kommer flere mord? Han springer op og tager sit kaffekrus med over til Meuser.

“Kender du den om bøssen, der sidder i kirken?”

Meuser ser på ham, som om han taler kinesisk. Manni planter sin bagdel på kanten af Meusers skrivebord.

“Først synger og beder de, så går præsten rundt og svinger med røgelseskarret. Ved du så, hvad bøssen siger?”

“Nej.”

“Psst, skat, der er ild i din håndtaske.”

Meuser vrider et syrligt smil af sig uden at fjerne blikket fra skærmen. Måske er han bøsse. Eller troende. Eller begge dele. Jeg ved i virkeligheden ikke en dyt om ham, går det op for Manni. Jeg ved kun, at Judith er ret gode venner med ham og altid tager ham i forsvar på trods af hans gammelkloge, omstændelige facon.

“Hvad skulle vores mand ved kirken om natten?” spørger Manni forsonligt.

“Møde en eller anden.”

“Hvem?”

“Sin morder.”

“Hahaha.”

Meuser fortrækker ikke en mine. “Han skal mødes med sin morder, som han tror har gode hensigter og er i besiddelse af en nøgle til kirken.”

“Fordi han ikke selv har en nøgle, mener du.”

“Ja.”

“Men det har han måske, og så har morderen taget den,” foreslår Manni.

“Hvor skulle han have den fra? Der er ingen i menigheden, som kender ham.”

“Påstår de.”

“Du tror da ikke for alvor, at de alle sammen lyver for os

for at dække over en mordet, eller at det ligefrem skulle være en kollektiv forbrydelse?”

“Det kan jo være, han slet ikke er præst, og at mødet foran kirken bare var en karnevalsspøg.”

“Ja, måske.”

“Vi må finde ud af, hvem han er. Holde øje med listen over forsvundne personer. Udspørge flere menighedsmedlemmer.”

Ralf Meuser rejser sig. “Jeg har tænkt mig at køre hen til det katolske provsti med et billede af vores mand.”

“Så kan du også lige spørge, om der findes noget spektakulært i Sankt Pantaleon at hugge.” Manni tager det tomme kaffekrus med tilbage til sit skrivebord og skriver flere ting på sin huskeliste.

’Hvor stammer farven på spraybudskabet fra?’

’Findes der flere vidner, måske naboer?’

’Hvor har afdøde købt præstekjolen?’

De bliver nødt til at give pressen noget for at animere offentligheden til at hjælpe. Hvem har set en grå ridder ved Sankt Pantaleon omkring midnat? En ridder med sværd på et tidspunkt, hvor næsten alle var klædt ud. Og berusede. Det er til grin.

Morder. Budskabet er vigtigt, det er Manni overbevist om. Det retter en anklagende finger mod offeret, men siger samtidig noget om gerningsmanden. Budskabet er et led i en omhyggelig iscenesættelse, og hvis det er tilfældet, er alt andet også af betydning: tidspunktet for mordet, ligets stilling, gerningsstedet selv. Og hvis gerningsmanden virkelig ankom forklædt som ridder, er kostumet heller ikke en tilfældigt valgt karnevalsmundering, men et nøje planlagt skaktræk fra en iskold gerningsmands hånd.

Hvorfor gjorde offeret ikke modstand? Det er den måske mest foruroligende detalje, som obduktionen forhåbentlig kan kaste lys over. Manni tager jakke på, tager trappen ned til stueetagen i firspring for at tvinge trætheden ud af kroppen og kører kort efter en tjenestebil i retning mod sydbyen. Arve-

skyld, arvesynd. Som tegn på det maledede landsbypræsten i gamle dage med aske et kors i panden på sin flok askeonsdag. Selv ikke børnene blev forskånet, men Manni strittede imod og nægtede, uanset hvor meget hans mor forsøgte at overtale ham. Hans mobil bimler og viser, at det er hans mor, som om hun kan læse hans tanker. Hun fortæller om aftenens askeonsdagfiskemiddag i Rheindorf Roklub, og spørger så som sædvanlig, hvornår han besøger hende.

“Jeg er på en ny sag, mor, så det er lidt skidt for tiden.”

“Jamen, du skal da have noget ordentligt at spise.”

“Det får jeg også.”

Han hører skuffelsen i hendes stemme, undviger hendes spørgsmål om efterforskningen og tænker på den mærkelige glans i hendes øjne, når hun tidligere kom hjem fra skrifte. Engang, kort før Manni flyttede hjemmefra, havde han råbt ad hende: Hvorfor render du derhenne, det gør jo ikke nogen forskel. Hvad Gud har sammenføjet, skal mennesket ikke skille ad, havde hans mor svaret, knebet en tåre og lagt en arm omkring ham. Manni afslutter samtalen, lidt for hurtigt, lidt for afsnubbet, han kan høre på hende, at hun er såret, måske endda fornærmet, men det kan han ikke gøre noget ved, han har ikke tænkt sig at diskutere drabssagen med sin mor. Det må være tilstrækkeligt, at hun læser om præstemordet i avisen.

Endnu to timer til obduktionen. Hans mave knurrer, og trætheden efter den søvnløse nat vender frygteligt tilbage. Selv det blege februarlys begynder at blænde ham. På en café køber han et par håndmadder, og kort efter står han i Sonjas lejlighed. Hun har for første gang givet ham en nøgle, og han ville egentlig allerede have brugt den om natten. Manni går hen ad den smalle gang til køkkenet og lægger pakken med håndmadder på bordet. En blå pailletkjole og et fiskenet med alt godt fra havet i plastic hænger over en stol, og på gulvet slanger et par sølvfarvede netstrømpebukser sig. Manni samler dem op og smider dem hen over det andet tøj. Sonja har ret, han må

holde op med at føle sig ansvarlig for sin mor, og det er på tide, han får fortalt hende om Sonja.

Han lister sig ind i soveværelset og stopper brat op. Ved siden af Sonjas rødblonde hårtop ligger en anden, mørkere i sengen. Tilbagetog morser Mannis hjerne, men i samme øjeblik slår Sonja øjnene op.

“Fredo – hej!”

Han vender sig om og går ud i gangen, pludselig tappet for al energi.

“Hende i sengen er min veninde Kirsten!” Sonja indhenter ham lige foran hoveddøren. “Den sidste Kölsch slog hende omkuld, så hun kunne umuligt komme hjem til Bonn.”

Hun tager Manni i hånden og trækker ham med ud i køkkenet. “Du troede da ikke, jeg ville give dig en nøgle, og så ...”

“Nej, selvfølgelig ikke.”

Hun betragter ham. Et lille smil spiller om hendes mund. “Nu laver jeg en kop kaffe til dig.”

“Om lidt.” Han trækker hende ind til sig, finder hendes mund og famler efter hendes bryster under t-shirten. Hendes hud er blød og varm, hun lugter af søvn og sved og parfume. Pludselig er han overhovedet ikke træt.

“Jeg har ikke ret lang tid,” siger han ned i hendes hår og mærker, hvordan hendes krop reagerer på hans ophidselse.

“Vi kan da ikke ...” Det er et lamt forsøg på at protestere og ikke særlig overbevisende, fordi hun trykker sig endnu mere ind til ham.

Manni skubber køkkendøren i og låser den.

“Det er længe siden, vi har gjort det her,” siger han. Så bliver der ikke sagt mere, sulten, varmen, heden tager over. En hede, der følger Manni på gaden og på den korte køretur til Sankt Pantaleon en time senere.

Inde i kirken lugter der af støv og røgelse. Alteret og det mægtige orgel er kunstfærdigt forsiret. Til højre for kirkebænkene informerer diverse opslagstavler om et aktivt menig-

hedsliv: senioreftermiddag, altergangsbornegruppe, korprøver, orgelkoncerter.

Mannis mobil bimler. Han tjekker displayet og genkender Holger Kühns nummer.

“Så er pressemeddelelsen sendt af sted. Der er pressekonference klokken tre. Vi har brug for resultater. Jeg stoler på dig, Korzilius.”

Manni løfter hovedet op mod de malede, rødlige udsmykninger i loftet, drejer en omgang omkring sig selv og knytter uvilkårligt højre hånd, da han ser skulpturen i naturlig størrelse i pulpituret. To ynglinge i marmor er forbundet med hinanden i kunstværket. Den ene har dæmoniske ansigtstræk og ligger ned. Den anden har gyldne vinger og står over ham, mens han støder en lanse i den liggendes bryst og smiler. Direkte over for alteret.